

**ИВАН СЪБЧЕВ
ДИМО ВЕСТНИКАРЯ**

chitanka.info

Той не беше писател, нито важен политик, нито тежък търговец, нито виден индустрискиец. И въпреки това беше известен в целия град, пък и в цялата бивша Казанлъшка околия. Защото той беше единствен. Единствен разпространител на местния и централен печат в Казанлъшкия край.

Димо Колев Драганов — така е записан в граждансите регистри на Казанлъшката община. Но съгражданите му си го знаеха Димо Вестникарят.

Роден през 1884 година в Казанлък в бедно семейство, още при завършване на основното му образование баща му го дава да учи медникарския занаят. Малкото чираче чука с мерак бакърените съдове, но едновременно с това проявява любов към просветата и знанието. През свободното си време чете, просвещава се и мечтае за по-добра работа, отколкото западащия бакърджилък.

Една случайност го събира със студенти, с които в 1908 година отива в София.

И какво е правил там! С кого се е срещал! Кой го е насочил, но идва си в Казанлък важен-важен. Зер от нея година той е представител за разпространението на няколко вестника.

И то, какво му е представителството, като през тези години сам ходи до гара Тулово да ги получава (тогава още няма железница до Казанлък) и после само неговият глас кънти из улиците на града ни:

— Вестници!... Вестникарят!... Пресни новини от всички страни!...

В годината на празнуването на четвъртвековното му труженичество в разпространението на българския печат — 1932-ра, Димо взема дейно участие в образуването на дружество „Куриер“, а по-късно и на агенция „Стрела“.

„Агенция «Стрела»“ — беше изписано на фирмата, закачена на дюкяна му на площада. На дъска пред агенцията бяха забити с габърчета новите за деня вестници.

Справедлив и строг, Димо не обичаше, както казваше самият той, да го „минават“ за каквото и да било. Грамадното стъкло на прозореца си счупил, като чукал по него, и се заканвал на клиент, „пробутал му“ в калабалька пробит лев и бързал да изчезне.

През четиридесетилетието в Казанлък се разпространяваха около три хиляди броя вестници, между които ежедневниците „Утро“,

„Зора“, „Заря“, „Свободна реч“, „Слово“, „Знаме“ и други; няколко седмичника — „Илюстрована седмица“, „Щурец“...

Голямата част от тези вестници достигаха до читателите чрез разносна продажба. Нея Димо така беше я организирал, че в най-отдалечените кътчета на града, в кината, по сладкарниците, халите и къде ли не още, ще ти проглушат ушите с:

— „Утро-о-о“!... „Зора-а-а“!... „Заря-я-я“!

Пък ербап и гласовити разпространители имаше, между които най-известни и с дългогодишен стаж бяха: бат Рашо (Рашо Илиев), Калутката (Иван Папазов), Лечето (Иван Лечев), Шейтана и други.

Вестниците разпределя между тях веднага след пристигането им, като едновременно с това им дава инструктаж какво да викат, за да възбудят интерес у читателите. А то беше, според негова преценка, най-интересното от заглавията им.

През този репертоар на заглавия преминаха:

— Английският крал не слуша майка си!

— Кемал паша олду (умрял)!

— Демократическият говор бере душа!

— Стават големи работи!

Да, ама едно е да даваш инструктаж, друго е да го изпълняваш!

Изпълнението винаги може да ти донесе някаква изненада.

Така се случило и с Калутката.

Него ден, в дните преди войната, инструктажът бил да викат:

— Мирише на барут!...

И Калутката, зафундарен от бързане, влиза в сладкарница „Бялата роза“ на площада, шари край масите и вика:

— „Утро“... „Зора“... „Заря“... — а като излязъл пред сладкарницата, изпъчил се и ревнал с цяло гърло:

— Мирише на барут!

И докато се усети, някой го сграбчил за врата и почнал да го налага с бастун по гърба и вика:

— Мирише не на барут, бе, копеле, а на лобут (бой)!

Това бил околийският управител Злати Гаргов, когото Калутката в залисията си не видял, че е седнал на външна маса.

Е, всяка професия си носи рискове!

Рискове носеха и всички останали разпространители. Те не само че изпълняваха инструкциите на шефа си, но и сами си съчиняваха

заглавия.

Така бат Рашо на площада един ден дере гърло:

— Ще се ударят!... Ще се ударят!...

И след като го запитали:

— Кои бе, Рашо?

Той само извърнал глава и отсякъл:

— Де да знам!... Кои да е! — и продължил да вика.

През летния сезон, нали денят е голям, вестниците, получени с влака в шест часа вечерта, Димо ги задържа и пушта в продажба след осем, по тъмно, за да си ги купели повече читатели. По видело се четяли гласно навън и то с много слушатели на един вестник.

През 1957 година разпространението на вестниците се поема от градска търговия. Димо остава като продавач на павилион, но не се задържа за дълго и се пенсионира. След шест години, при слизане по стълбището на блока, в който живее, пада и почива на 79-годишна възраст.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.